

De aanpak van het koolstoflekkagerisico, namelijk door bijstand aan begunstigden om hun blootstelling aan dit risico te verminderen, dient volgens de richtsnoeren een milieudoelstelling, aangezien de steun tot doel heeft te voorkomen dat de wereldwijde broeikasgasemissies zouden gaan stijgen als gevolg van de verschuiving van de productie naar landen buiten de Unie, bij gebreke van een bindende internationale overeenkomst inzake de reductie van broeikasgasemissies.

2) Belang van de compensatie voor de Vlaamse economie

Om het belang van deze maatregel voor elektriciteits-intensieve sectoren te bepalen, werd er in het kader van de Vlaams Brede Heroverweging in 2021 een impactanalyse uitgevoerd door Deloitte en VIVES. Via documentanalyse, verkennende interviews, econometrische analyse, online survey en diepte-interviews werden de evaluatiecriteria relevantie, efficiëntie, effectiviteit en impact, consistentie, nut en duurzaamheid van het compensatiemechanisme onderzocht, evenwel met een focus op effectiviteit en impact.

Wat betreft effectiviteit is dan de centrale vraag: in welke mate draagt het compensatiemechanisme bij aan het tegengaan van het weglekrisico? Dat weglekrisico situeert zich op twee vlakken; enerzijds bestaat er een risico op *harde* delokalisatie, ofwel het verplaatsen van (een) bestaande lokale productievervesting(en), anderzijds bestaat er ook een risico op *zachte* delokalisatie, ofwel het laten uitdoven van investeringen in de lokale productievervesting(en), die dan naar andere productiesites vloeien.

Deze studie schetst eerst en vooral de ruimere context die een belangrijke rol speelt. De basisindustrie - met een aandeel van 9,1% van de bruto toegevoegde waarde en een directe werkgelegenheid van 6,2% - is van groot belang voor de welvaartcreatie in Vlaanderen. Overigens produceren de begunstigden veelal homogene producten waar de markt op Europees of wereldwijd niveau speelt. Op Europees vlak is het bovendien zo dat 13 van de 27 lidstaten een equivalent van het CIE-mechanisme hadden lopen, waaronder buurlanden Nederland, Frankrijk en Duitsland en – toen nog onder EU-vlag – onze overzeese buur het Verenigd Koninkrijk. Ten slotte hebben Vlaamse elektriciteitsintensieve bedrijven – los van het compensatiemechanisme – al met een prijshandicap te kampen ten opzichte van buurlanden Frankrijk en Duitsland, aangezien een industriële verbruiker van 1000 GWh basislast hier maar liefst 7% meer betaalt.

Deze prijshandicap wordt in de nieuwe regeling zelfs in het mechanisme doorgetrokken aangezien de nieuwe (standaard) CO₂-emissiefactor, een belangrijke rechtstreekse factor in de steunberekening, voor België is geland op 0,36, terwijl die voor Frankrijk 0,44 (+22% tov. België), voor Nederland 0,45 (+25% tov. België) en voor Duitsland maar liefst 0,72 (+100% tov. België) bedraagt (zie ook *2. Inhoud – C. Principes van de richtsnoeren – 2) Vastlegging van het maximale steunbedrag*). Ter vergelijking; in de afgelopen steunregeling bevonden al deze landen zich (samen met nog Oostenrijk en Luxemburg) in één zone met eenzelfde CO₂-emissiefactor van 0,76. Nederland, Frankrijk en Duitsland willen het steunmechanisme ook verlengen.

De econometrische analyse van Deloitte en Vives toont aan dat de begunstigde bedrijven en de controlebedrijven (bedrijven uit dezelfde sectoren, met gelijkaardige bedrijfseconomische kenmerken, maar die geen recht hebben op compensatie van indirecte emissiekosten) niet van elkaar verschillen wat betreft hun bedrijfsresultaten. Mits de veronderstelling dat begunstigde bedrijven disproportioneel meer concurrentienadeel ondervinden van indirecte emissiekosten, een veronderstelling die door het ontbreken van gegevens over individuele elektriciteitsverbruiken en -prijzen niet geverifieerd kon worden, wijst het feit dat begunstigde- en controlebedrijven na het ontvangen van de CIE-compensaties wat betreft een aantal relevante bedrijfsresultaten niet verschillen van elkaar op een adequate compensatie. Immers, als de begunstigde bedrijven geen fundamenteel verschillende bedrijfsresultaten neerzetten dan de controlegroep, ondervangt het mechanisme het nadeel van de indirecte emissiekosten adequaat, en over- noch ondercompenseert het.

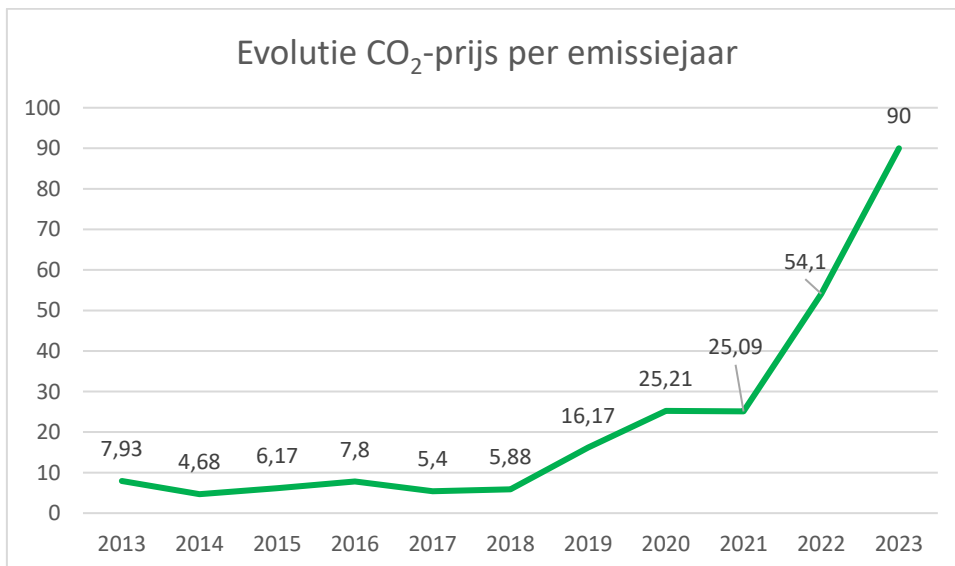
////////////////////////////////////

Uit de econometrische analyse blijkt verder dat een reductie van de compensaties ten belope van 15% de toegevoegde waarde en de bedrijfswinst van begunstigde bedrijven naar schatting reduceert met gemiddeld respectievelijk 0,15 en 0,22%, terwijl de afschaffing van het CIE-mechanisme resulteert in een te verwachten terugval met gemiddeld respectievelijk 0,9 en 1,4%.

De respondenten en gesprekspartners in de online survey en de interviews gaven ook aan dat het compensatiemechanisme een merkbaar effect heeft op het verkleinen van het concurrentienadeel en bijdraagt tot een grotere bereidheid om in Vlaanderen te investeren, hoewel in het behoud van en de bereidheid tot investeren in een Vlaamse productievestiging uiteraard meer factoren zoals arbeidskosten, fiscaliteit en andere steunmaatregelen meespelen. Door de koppeling te maken met de Energiebeleidsovereenkomsten (EBO; bedrijven in de EBO-doelgroep die de compensatie willen ontvangen moeten toegetreden zijn) is er een extra stimulans voor bedrijven om continu te investeren in efficiëntieverbeteringen van hun processen.

Een belangrijke bemerking bij de evaluatie is dat ze gebeurde voor de afgelopen steunperiode. De CO₂-prijs kende de laatste jaren echter een exponentiële stijging – dat is begonnen in de afgelopen periode maar komt vooral tot uiting in de eerste jaren van de nieuwe periode, wat het risico op carbon leakage nog vergroot. De prijs van de afgelopen CIE-periode was immers gemiddeld slechts 9,91 euro/ton CO₂, met een range van 4,68 tot 25,21 euro, waar de prijs in de nieuwe periode meteen start aan 25,09 euro/ton CO₂, maar nu richting 85 à 90 euro gaat (zie figuur 1). Ervan uitgaande dat de emissierechtenprijs integraal wordt doorberekend, stijgt ook de indirecte emissiekost.

Het systeem blijft volgens de reshpondenten en gesprekspartners dan ook relevant in de nabije toekomst, met name wanneer de CO₂-prijs verder toeneemt en de trend naar verdere elektrificatie binnen de basisindustrie, een belangrijke decarbonisatieroute voor de industriële klimaat- en energietransitie, zich doorzet. Volgens verscheidene bedrijven zou er bij afschaffing van het mechanisme op korte termijn geen radicale verandering te verwachten zijn. Het zou vooral gaan om een wijziging van de langetermijnstrategie, waarbij de investeringen zouden kunnen worden toegewezen aan andere installaties buiten Vlaanderen waar de lokale compensatiemechanismen wel nog van kracht zouden zijn.

Figuur 1 – EUA-termijnkoersen zoals gekend voor de emissiejaren 2013-2022. De waarde van 90 euro/ton CO₂ voor 2023 is een voorspelling op basis van de huidige forwardprijzen

B. UITGANGSPUNT

De mogelijkheid voor lidstaten om financiële maatregelen te treffen, is uitgewerkt in de mededeling van de Europese Commissie *Richtsnoeren betreffende bepaalde staatssteunmaatregelen in het kader van het systeem voor de handel in broeikasgasemissierechten na 2021*.

De Vlaamse Regering sprak zich middels het Regeerakkoord 2019-2024, waarin te lezen staat “*We verlengen de huidige maximaal toegelaten compensatieregeling voor de indirecte carbon leakage in afstemming op de energienorm en gefinancierd door het klimaatfonds. Dit is noodzakelijk om de internationale competitiviteit van onze ondernemingen te vrijwaren*”, al uit over de verlenging van dit steunmechanisme.

Het voorliggende ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering is de uitvoering van deze beslissing en creëert de noodzakelijke juridische basis voor de toepassing van deze steunmaatregelen in Vlaanderen. Het ontwerp van besluit sluit nauw aan bij het kader zoals geschetst in de Europese richtsnoeren en het vorige besluit van de Vlaamse Regering omtrent deze compensatie.

In het ontwerp van besluit wordt het kader uiteengezet voor de toekenning van steun aan ondernemingen voor de periode 2021-2030. De nadere regels zullen verder worden uitgewerkt in een ministerieel besluit.

Aangezien dit ontwerp van besluit handelt over een thematiek van strategisch belang, zullen zowel de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (*SERV*) als de Milieu- en Natuurraad (*Minaraad*) bevroegd worden.

C. PRINCIPES VAN DE RICHTSNOEREN

De richtsnoeren zijn gebaseerd op de volgende principes:

- De steun kan alleen worden toegekend aan bedrijfstakken waarvoor een significant CO₂-weglekrisico bestaat ten gevolge van de in de elektriciteitsprijs doorberekende CO₂-kosten.
- Overeenkomstig de doelstelling van de EU om te garanderen dat de positieve gevolgen van de steun groter zijn dan de negatieve gevolgen ervan, moet de staatssteun noodzakelijk zijn om de milieudoelstellingen van het EU-ETS te bereiken (noodzaak van de steun) en beperkt zijn tot het minimum dat nodig is om de nagestreefde milieubescherming te bereiken (evenredigheid van de steun), zonder dat hij leidt tot een onrechtmatige verstoring van de mededinging en het handelsverkeer op de interne markt.
- De stimulansen voor elektriciteitsefficiëntie en decarbonisatie moeten blijven bestaan.
- Ondernemingen in moeilijkheden zijn uitgesloten van steun.

Deze principes werden vertaald in de selectie van bedrijfstakken die in aanmerking komen voor steun, de berekening van het maximale steunbedrag en de verdere voorwaarden.

1) Selectie van bedrijfstakken die in aanmerking komen voor steun

De Europese Commissie heeft beoordeeld in welke mate een bedrijfstak het risico loopt van indirecte carbon leakage. Dat resulteerde in de selectie van 14 bedrijfstakken die geïdentificeerd worden, hetzij door een NACE-code (volledige sector), hetzij door een PRODCOM-code (deeltak binnen een sector). Binnen deze sectoren komen alle bedrijven in aanmerking (zowel ETS- als niet-ETS-bedrijven). Bovendien komt zowel aangekochte elektriciteit als zelfopwekking in aanmerking voor steun.

//

NACE/PRODCOM-code	Omschrijving
14.11 *	Vervaardiging van kleding en leer
17.11	Vervaardiging van pulp
17.12 *	Vervaardiging van papier en karton
19.20	Vervaardiging van geraffineerde aardolieproducten
20.11.11.50	Waterstof
20.11.12.90	Anorganische zuurstofverbindingen van niet-metalen
20.13 *	Vervaardiging van andere anorganische chemische basisproducten
20.16.40.15	Polyethyleenglycolen en andere polyetheralcoholen, in primaire vormen
23.14.12.10	Matten van glasvezels
23.14.12.30	Vliezen van glasvezels
24.10 *	Vervaardiging van ijzer en staal en van ferrolegeringen
24.42 *	Productie van aluminium
24.43 *	Productie van lood, zink en tin
24.44 *	Productie van koper
24.45	Productie van andere non-ferrometalen
24.51	Gieten van ijzer

Tabel: in aanmerking komende bedrijfs(deel)takken

Ter vergelijking met de vorige richtsnoeren: De nieuwe lijst schrapt zeven bedrijfstakken en voegt er tegelijk zeven andere aan toe. De bedrijfstakken met * waren in de vorige richtsnoeren al steunbaar. De bedrijfstakken zonder * werden er aan toegevoegd. Onderstaande bedrijfstakken werden geschrapt:

Geschrapte NACE-code	Omschrijving
07.10	Winning van ijzererts
08.91	Winning van mineralen voor de chemische en de kunstmestindustrie
13.10	Spinnen van katoen- of katoenachtige vezels
20.14	Vervaardiging van andere organische chemische basisproducten
20.15	Vervaardiging van kunstmeststoffen en stikstofverbindingen
20.16	Een aantal kunststoffen in primaire vormen
20.60	Vervaardiging van synthetische en kunstmatige vezels

Tabel: geschrapte bedrijfstakken

2) Vastlegging van het maximale steunbedrag

Om de steun te kunnen berekenen moet een installatie opgesplitst worden in subinstallaties, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen een *productbenchmark-subinstallatie* en een *fall-back-subinstallatie*. De *productbenchmark-subinstallatie* verwijst naar het deel van de installatie dat producten vervaardigt waarvoor een benchmark werd vastgelegd in bijlage II van de richtsnoeren. De *fall-backsubinstallatie* verwijst naar het deel van de installatie dat niet-onder-een-productbenchmark-subinstallatie-vallende producten vervaardigt die wel onder de activiteiten, vermeld in bijlage I van de richtsnoeren, vallen.

De richtsnoeren stellen de volgende formules vast voor de bepaling van de maximale steun per installatie per jaar.

////////////////////////////////////

Voor producten met een efficiëntiebenchmark voor elektriciteitsverbruik (de *productbenchmark-subinstallatie*):

Maximale steun = steunintensiteit A_i * CO_2 -emissiefactor (tCO_2/MWh) * emissierechtentermijnkoers (euro/ tCO_2) * productspecifieke efficiëntiebenchmark * output

ofwel⁵: $Amax_t = A_i * C_t * P_{t-1} * E_t * AO_t$

Voor producten zonder een efficiëntiebenchmark voor elektriciteitsverbruik (de *fall-back-subinstallatie*):

Maximale steun = steunintensiteit * CO_2 -emissiefactor (tCO_2/MWh) * emissierechtentermijnkoers (euro/ tCO_2) * fall-back-efficiëntiebenchmark * elektriciteitsverbruik

ofwel⁶: $Amax_t = A_i * C_t * P_{t-1} * EF_t * AEC_t$

waarbij:

Emissiejaar (t): het kalenderjaar waarin de indirecte emissiekosten zijn opgelopen.

Steunintensiteit (A_i): de steun wordt evenredig geacht indien hij maximaal 75% bedraagt. Tegelijk voorzien de richtsnoeren in een optie voor een uitzonderingsmechanisme waarbij de indirecte kosten beperkt kunnen worden tot 1,5% van de bruto toegevoegde waarde van de betrokken onderneming .

CO_2 -emissiefactor (C_t): het verkopen van emissierechten aan een bepaalde CO_2 -prijs resulteert in een verhoging van elektriciteitsprijzen aangezien de elektriciteitsproducent deze prijs doorrekent aan haar afnemers. De grootte van dit doorberekende deel, dat variabel is en afhankelijk van de marginale technologie, vertaalt zich in de CO_2 -emissiefactor. Deze CO_2 -emissiefactor geeft de CO_2 -intensiteit van de uit fossiele brandstoffen opgewekte elektriciteit in een bepaald geografisch gebied weer en is zodoende een afspiegeling van de productiemix van de fossiele brandstoffen in dat gebied. Voor België bedraagt de standaardfactor 0,36 tCO_2/MWh . Met het oog op een gelijke behandeling van alle elektriciteitsbronnen en om mogelijke misbruiken te voorkomen, is dezelfde CO_2 -emissiefactor van toepassing op alle voorzieningsbronnen (eigen elektriciteitsproductie, overeenkomst tot elektriciteitslevering of levering via het net) en op alle begunstigden in de betrokken lidstaat. De Europese Commissie heeft de EU op basis van gekoppelde deelmarkten en het ontbreken van congestie en prijsverschillen in een aantal geografische zones ingedeeld met elk hun eigen factor. België vertegenwoordigt een aparte zone met een standaard CO_2 -emissiefactor van 0,36 tCO_2/MWh .

De richtsnoeren voorzien echter ook in een optie van een *marktgebaseerde CO_2 -factor*. Dat betekent dat de *standaard CO_2 -emissiefactor* zoals bepaald door de Europese Commissie vervangen kan worden door een waarde die werd bepaald op basis van een studie van het CO_2 -gehalte van de daadwerkelijke marginale technologie op de elektriciteitsmarkt (zie ook *2) Inhoud – C. Inhoudelijke toelichting bij het ontwerp van besluit – toegepaste implementatieopties in het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering*).

⁵ Deze termen worden in de richtsnoeren niet geduid, maar A_i staat wellicht voor *Aid intensity*, C komt vermoedelijk van *CO_2 emission factor*, P staat wellicht voor *Price*, E voor *Efficiency* en AO voor *Actual output*.

⁶ EF staat wellicht voor *Efficiency Fallback* en AEC voor *Actual Electricity Consumption*.
////////////////////////////////////

Emissierechtentermijnkoers (P_{t-1}): de *EUA-termijnkoers* is het gewone gemiddelde van de dagelijkse slotverkoopkoersen van EUAs⁷ op termijn van een jaar voor levering in december van het jaar waarvoor steun wordt verleend. Deze prijs wordt uitgedrukt in euro/ton CO₂.

Efficiëntiebenchmark (E_t/EF_t): voor een aantal producten zijn efficiëntiebenchmarks voor elektriciteit opgesteld, uitgedrukt in MWh/ton output, die alleen worden gehaald met de meest elektriciteitsefficiënte productiemethoden voor het beschouwde product. Deze zijn vastgelegd in het supplement aan de richtsnoeren. Het elektriciteitsverbruik dat in aanmerking komt voor steun wordt bekomen door deze benchmark te vermenigvuldigen met de werkelijke output in ton product. Voor de producten waarvoor er geen dergelijke benchmark is, gebeurt de compensatie op basis van een fall-back-benchmark. Deze laatste werd, overeenkomstig de gemiddelde reductie-inspanning van de productbenchmarks, vastgelegd op 0,80 in jaar 1. Beide types benchmarks dalen jaarlijks verder met 1,09%⁸. De waarden van de fall-back-benchmark worden aldus:

Jaar	Emissiejaar	Fall-back-benchmark (in %)
1	2021	80,00
2	2022	79,13
3	2023	78,27
4	2024	77,41
5	2025	76,57
6	2026	75,73
7	2027	74,91
8	2028	74,09
9	2029	73,28
10	2030	72,49

Tabel: Fall-backbenchmarkwaarden per jaar

Output (AO_t) en **elektriciteitsverbruik** (AEC_t): het steunbedrag wordt berekend op de werkelijke output of het werkelijke elektriciteitsverbruik in het emissiejaar. Alleen de output van of elektriciteit gelieerd aan de (vervaardiging van) producten die behoren tot de in aanmerking komende bedrijfstakken wordt gecompenseerd.

Tussentijdse actualisatie: in 2025 wil de Europese Commissie zowel de geografische gebieden, de CO₂-emissiefactor als de benchmarkwaarden actualiseren.

Ter vergelijking met de vorige richtsnoeren:

- De steunintensiteit wordt nu voor de hele periode vastgepind op 75%, terwijl ze in de vorige periode hoger startte maar degressief was, van 85% (eerste drie jaren) over 80% (volgende drie jaren) tot 75% (laatste twee jaren).
- De optie van het uitzonderingsmechanisme is nieuw.
- De CO₂-emissiefactor was in de vorige periode 0,76 ton CO₂/MWh voor de Centraal- en West-Europese zone met daarin België, Frankrijk, Nederland, Duitsland, Oostenrijk en Luxemburg. Nu krijgt België een aparte zone met een factor van 0,36, een meer-dan-halvering ten opzichte van de oude factor, en een (aanzienlijk) lagere factor dan de buurlanden (met name 0,44 voor Frankrijk (+22% tov. België), 0,45 voor Nederland (+25% tov. België) en 0,72 voor Duitsland (+100% tov. België)). Wel is de optie van de marktgebaseerde factor nieuw.
- De berekening van de EUA-termijnkoers blijft behouden.
- De degressiviteit van de benchmarkwaarden is nieuw.

⁷ *European Union Allowance*, ofwel een EU-emissierecht dat een overdraagbaar recht is om gedurende een vastgestelde periode een ton CO₂-equivalent uit te stoten.

⁸ Met uitzondering van oxystaal (daalt met 0,60%), ferromangaan (2,03%), ferrosilicomangaan (1,12%), primair aluminium (0,25%), aluminiumoxide (1,11%) en zinkelektrolyse (0,01%).

- De steun wordt voortaan berekend op het werkelijke elektriciteitsverbruik of de werkelijke output, waar deze voorheen werd berekend op een historische referentieperiode als (complexe) proxy daarvan.
- De optie tot tussentijdse actualisatie van bepaalde parameters is nieuw.

3) Groene stimulansen

De doorrekening van de prijs van CO₂-emissierechten door de elektriciteitsproducent stimuleert de elektriciteitsefficiëntie bij de afnemer en moedigt de overstap van grijze naar groene energie aan. De financiële maatregelen zijn echter zo opgezet dat de prikkel om elektriciteitsefficiëntie na te streven blijft bestaan. Zo wordt de doorberekende kost niet volledig gecompenseerd, zijn de financiële compensaties gebaseerd op jaarlijks dalende efficiëntiebenchmarks en werden er bijkomende vergroeningsverplichtingen ingebouwd.

Zo moeten de lidstaten controleren dat de begunstigde, indien van toepassing, voldoet aan zijn verplichting een energieaudit uit te voeren in de zin van artikel 8 van [Richtlijn 2012/27/EU](#) van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 betreffende energie-efficiëntie, tot wijziging van Richtlijnen 2009/125/EG en 2010/30/EU en houdende intrekking van de Richtlijnen 2004/8/EG en 2006/32/EG – hetzij een op zichzelf staande energie-audit, hetzij een energie-audit in het kader van een gecertificeerd energiebeheersysteem of milieubeheersysteem, bijvoorbeeld het milieubeheer- en milieu-auditsysteem van de EU (EMAS).

Een bijkomende verplichting van de richtsnoeren op vergroeningsvlak is dat de begunstigde die valt onder bovenvermelde energieauditverplichting ook:

- a) de aanbevelingen van het auditverslag ten uitvoer legt, voor zover de terugverdientijd van de desbetreffende investeringen niet meer bedraagt dan drie jaar en de kosten van zijn investeringen evenredig zijn; ofwel
- b) de koolstofvoetdruk van zijn elektriciteitsverbruik vermindert, om ten minste 30% van zijn elektriciteitsverbruik te dekken met koolstofvrije bronnen; ofwel
- c) een aanzienlijk deel van ten minste 50% van het steunbedrag investeert in projecten die leiden tot substantiële reducties van de broeikasgasemissies van de installatie tot ver onder de toepasselijke benchmark voor kosteloze toewijzing in het EU-ETS.

Ter vergelijking met de vorige richtsnoeren: dit zijn nieuwe voorwaarden, doch voor Vlaanderen zijn ze niet geheel nieuw. Op vergroeningsvlak was Vlaanderen in de afgelopen compensatieperiode al strenger dan wat de vorige richtsnoeren voorschreven aangezien alle bedrijven in de EBO-doelgroep ook effectief tot EBO toegetreden moesten zijn om de compensatie voor indirecte emissiekosten te kunnen genieten. De vergroeningsverplichting met drie vergroeningsopties voor energieauditplichtigen is echter ook voor Vlaanderen nieuw.

4) Uitsluiting van ondernemingen in moeilijkheden

De onderneming die zich volgens de parameters van [Verordening \(EU\) nr. 651/2014](#) van de commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard (de *Algemene Groepsvrijstellingsverordening*, AGVV of *GBER*) in *moeilijkheden* bevindt, kan geen beroep doen op steun.

Ter vergelijking met de vorige richtsnoeren: van deze voorwaarde was in de vorige richtsnoeren geen sprake.

////////////////////////////////////

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Overeenkomstig het Regeerakkoord 2019-2024 worden de steunbedragen gefinancierd met de inkomsten uit het Vlaams Klimaatfonds (VKF). CIE is één van de vier bestedingen van het VKF conform het oprichtingsdecreet⁹. Het VKF wordt gevoed met de veilingopbrengsten uit het EU-ETS die naar Vlaanderen vloeien. Deze middelen kunnen aangewend worden voor het voeren van een Vlaams klimaatbeleid, waaronder het betalen van compensaties voor indirecte emissiekosten.

Alle parameters beschreven onder *2. Inhoud – C. Principes van de richtsnoeren - 2) Vastlegging van het maximale steunbedrag* hebben een invloed op het uiteindelijke steunbedrag, doch de belangrijkste impact is weggelegd voor de emissierechten- of CO₂-prijs (P_{t-1}), die zowel de inkomsten uit emissierechten als de compensaties bepaalt. Die prijs stijgt verder door en laat intussen zelfs de 54,10 euro/tCO₂ die gebruikt zal worden voor emissiejaar 2021 ver achter zich (zie figuur 1). Een prijs van 90 euro/tCO₂ voor emissiejaar 2023 is op basis van de huidige termijnkoersen een realistische inschatting.

In de volgende tabel wordt vervolgens een inschatting gemaakt van de impact op de begroting voor de eerstkomende jaren in functie van de EUA-koers (die voor de eerste twee jaren reeds gekend is), de doelgroep zoals beschreven onder hoofdstuk *2. Inhoud - C. Principes van de richtsnoeren - 1) Selectie van bedrijfstakken die in aanmerking komen voor steun* en de overige steunberekingsparameters zoals beschreven onder hetzelfde hoofdstuk - *C. Principes van de richtsnoeren - 2) Vastlegging van het maximale steunbedrag*. Dit is steeds lager dan en kan gedekt worden door de VKF-inkomsten.

Emissiejaar t	Begrotingsjaar FIO-uitgaven ¹⁰	EUA-prijs (euro/tCO ₂)	Jaarlijkse compensaties (in euro)
2021	2022	25,09	80.907.510
2022	2023	54,10	172.554.242
2023	2024	90,00	284.254.449

Tabel: Impact op het klimaatfonds (in euro) in de komende steunperiode, in functie van de EUA-koers (in euro/tCO₂)

De veilinginkomsten die het VKF ontvangt worden volledig bepaald door de hoeveelheid geveilde emissierechten en de emissierechtenprijs. Ten gevolge van de opbouw van het surplus aan emissierechten is de prijs van een emissierecht onder het EU-ETS sterk gedaald tussen 2008 en 2013. Beleidsmakers hebben sindsdien verschillende maatregelen genomen om de prijs te ondersteunen.

Momenteel staat deze prijs dan ook historisch hoog, rond de 90 euro/ton CO₂. In onderstaande tabel wordt daarom de kost (in miljoen euro) van de maatregel ingeschat bij een volatiele emissierechtenprijs tussen 25,09 en 90 euro/ton CO₂. De prijzen in het vet zijn reeds gekend. Een kanttekening hierbij is dat de tussentijdse actualisatie van bepaalde parameters – het valt te verwachten dat deze zullen dalen – hier niet ingecalculiseerd kan worden.

---

⁹ Op 27 april 2012 besliste de Vlaamse Regering het Vlaams Klimaatfonds op te richten in de vorm van een organiek begrotingsfonds (decretaale basis in artikel 14 van het decreet van 13 juli 2012 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2012). Het oprichtingsdecreet bepaalt voor welke doeleinden het klimaatfonds kan aangewend worden.

¹⁰ Het gaat hier over het aanvraagjaar (t+1; Fonds Innoveren en Ondernemen (FIO) uit)..

//

Kost compensaties (in miljoen euro)	EUA-prijs (euro/tCO ₂)	Emissiejaar t									
		2021	2022	2023 ¹¹	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
	25,09	81			78,5	77,5	76,5	76	75	74	73,5
	40,00				125	123,5	122	121	119,5	118	117
	54,10		172,5		169	167	165	163,5	161,5	160	158
	70,00			221	218,5	216	213,5	211,5	209	207	204,5
	90,00			284,5	281	278	274,5	272	269	266	263

Tabel: Geraamde jaarlijkse compensaties aan Vlaamse ondernemingen (in miljoen euro) bij een wisselende emissierechtenprijs. De kommagetallen in het vet zijn werkelijke prijzen zoals reeds gekend.

De betalingen van compensaties aan ondernemingen zullen gebeuren via het Fonds Innoveren en Ondernemen (FIO) van VLAIO. De basisallocatie waarop nu reeds de uitbetalingen gebeuren blijft behouden. In jaar t+2 worden deze via dotatie uit het VKF aan het FIO vervolgens gecompenseerd.

Het verificatiebureau, dat zal instaan voor de verificatie van de aangeleverde gegevens, wordt gefinancierd via de referentietaken zoals vastgelegd tussen de Vlaamse Overheid en VITO.

Ter vergelijking met de vorige compensatieperiode: in de onderstaande tabel volgt een overzicht van de toegekende steunbedragen en de CO₂-prijzen van de afgelopen periode.

Emissiejaar	Aanvraag- jaar	Steun- intensiteit	EUA-termijn- koers (euro/ton CO ₂)	CO ₂ - emissiefactor (ton CO ₂ /MWh)	Toegekende steun per emissiejaar (in euro)
t ¹²	t+1	A _i	P _{t-1}	C _t	Amax _t
2013	2014	85 %	7,93	0,76	49.300.667
2014	2015	85 %	4,68		29.960.937
2015	2016	85 %	6,17		39.383.616
2016	2017	80 %	7,80		46.750.372
2017	2018	80 %	5,40		31.724.502
2018	2019	80 %	5,88		35.937.665
2019	2020	75 %	16,17		89.945.006
2020	2021	75 %	25,21		137.965.420
TOTAAL					460.968.185

Tabel: Overzicht parameters en steunbedragen van de afgelopen compensatieperiode

De schommelingen in toegekende steun over de jaren heen zijn ook in de afgelopen periode voor het grootste deel te wijten aan de prijsfluctuaties (P_{t-1}).

Het gunstige advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 8 juni 2022.

Het begrotingsakkoord werd verleend op 5 juli 2022.

B. ESR-TOETS

Steun aan ondernemingen behoort tot de ESR-code 51.12.

¹¹ Voor 2023 zijn de laagste prijzen niet meer realistisch.

¹² Benaming van deze parameters volgens de nieuwe richtsnoeren, met het oog op vergelijkbaarheid.

////////////////////////////////////

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op het personeel van de Vlaamse Overheid. Het gaat immers om de verlenging van een bestaand systeem.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

- personeel: het ontwerp heeft geen weerslag op het gebied van personeelsinzet;
- werkingsuitgaven: het ontwerp heeft geen weerslag op de lopende uitgaven;
- investeringen en schuld: het ontwerp heeft geen investeringen als gevolg;
- ontvangsten: het ontwerp resulteert niet in bijkomende ontvangsten.

Conclusie: het ontwerp heeft geen weerslag op de werking van de lokale besturen.

4. VERDER TRAJECT

De goedkeuring wordt gevraagd van de Europese Commissie en het advies wordt ingewonnen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Raad van State.

De Vlaamse minister, bevoegd voor de economie, is belast met de uitvoering van dit ontwerp van besluit en doet hiervoor beroep op het Agentschap Innoveren en Ondernemen.

